

*EVA: Jurk Chloé via Mytheresa,
oorbellen Rachel Comey via Objet
Trouvé, panty Falke, boots Chloé
via de Bijenkorf*

*UMA: Trui The Animals
Observatory, legging Fub
via Smallable*

*'We wisten: dit is gewoon hoe
het leven soms is; verdrietig en
zwaar. Maar zielig? Nee'*

Morgen kan alles anders zijn'

In een jaar tijd je beide ouders verliezen, dan ongepland zwanger blijken van je grote liefde, die diezelfde dag nog zijn tas pakt en

vertrekt om nooit meer terug te keren. Het overkwam pr-consultant

EVA PETERS (35). interview ALJA BAKKER, fotografie JOUKE BOS, styling SOFIE VAN DER VELDEN

John Lennon zong: *Life is what happens to you while you're busy making other plans*. Het is mijn leven van de afgelopen jaren in een notendop. Ik heb geleerd: alles wat je regelt, plant en bedenkt, is zo fragiel als wat. Hoe hard je ook werkt, hoezeer je je best ook doet; alles wat vandaag vanzelfsprekend lijkt, kan morgen anders zijn.

Je hoort weleens dat mensen, als ze met ziekte of de dood te maken krijgen, boos zijn. Op de wereld, of de artsen. Dat ze zich afvragen: waarom ik? Dat heb ik nooit gehad. Mijn ouders, Elly en Paul, ook niet. Zij waren juist heel positief, voor zover dat ging. Ze ondergingen hun ziekte met veel humor en relativierungsvermogen. We wisten: dit is gewoon hoe het leven soms is; verdrietig en zwaar. Maar zielig? Nee. De woede kwam later pas. Want wat er ná hun dood gebeurde, kwam als donderslag bij heldere hemel en heeft mijn vertrouwen in mensen op zijn grondvesten doen schudden.

Van droombaan naar chemo

'Zes jaar geleden bezag ik het leven door een roze bril. Ik ben erg ambitieus en had mijn eigen pr-bureau Public_ opgezet, waarmee het in korte tijd heel goed ging. Ik had een mooie grote showroom in de Pijp, een klantenpakket bestaand uit diverse streetwearmerken en een visie die aansloeg. Ik werkte zeven dagen per week, met veel plezier. Want alles wat ik met Public_ aanraakte veranderde in goud. Ik woonde in Amsterdam met mijn toenmalige vriend Jack, op wie ik al drie jaar gek was. Kortom: mijn plan kwam uit.

Toen kregen mijn ouders plotseling, met drie weken ertussen, de diagnose: ongeneeslijke kanker. Het moment waarop ik dat hoorde, herinner ik me als de dag van gisteren. Ik had die dag mijn eerste persevenement gehad in de showroom en was daar helemaal high van. Iedereen was zo enthousiast geweest, de lucht leek haast te zinderen van de positieve energie. Die avond zou ik naar een modefeest gaan, dus fietste ik snel langs huis om me om te kleden. Toen ging de telefoon. Ik hoorde meteen aan de stem van mijn moeder dat het helemaal mis was. Je ziet weleens in films dat mensen flauwvallen als ze slecht nieuws krijgen en dat lijkt dan heel overdreven. Maar ik had precies zo'n zelfde lichamelijke reactie: ik ging direct door mijn benen. Het was alsof al mijn vitale functies in een klap uitvielen.'

De periode daarna stond in het teken van overleven. Gaan

met die banaan. Ik cijferde mezelf compleet weg, want ik was toch niet ziek? Alles leek tegelijk te gebeuren. Ik zat de helft van de week in Amsterdam om mijn bedrijf draaiende te houden, de andere helft bij mijn ouders in Brabant. Alles heb ik met ze meegemaakt, van chemo tot artsengesprek, onderzoek en bloedprik. Mijn moeder mocht vaak niet mee als mijn vader iets moest ondergaan en andersom, omdat het besmettingsgevaar in het ziekenhuis te groot was. Het is zelfs voorgekomen dat mijn moeder boven op de intensive care lag en mijn vader tegelijkertijd beneden een chemokuur kreeg. In die periode hebben een paar vriendinnen me gesteund, maar ja, mensen hebben ook hun eigen leven, werk en gezin. Daarom stond ik er negen van de tien keer alleen voor. Dat was onbeschrijfelijk zwaar. Ik realiseerde me al snel: dit is te groot voor mij alleen, ik moet hulp hebben en leren hoe ik hiermee om moet gaan. Gelukkig vond ik via het ziekenhuis een goeie psycholoog, die ik elke week sprak.'

Reizen, praten, afscheid

'Het ziekbed van mijn ouders van zo dichtbij meemaken heeft me veel gekost, maar ook veel gebracht. Het is misschien gek om te zeggen, maar we hebben het geluk gehad dat we dankzij de chemo's wat tijd hadden. We hebben bijvoorbeeld nog een paar mooie reizen kunnen maken, naar Rusland (mijn moeder was half-Russisch), mooie musea zoals het Guggenheim in Bilbao en het Prado in Madrid en een concert van The Rolling Stones, waar ze allebei fan van waren. Ik realiseerde me voortdurend dat dit mijn laatste momenten met mijn ouders waren en ging daar heel bewust mee om. Ik heb bijvoorbeeld fotoboekjes gemaakt, met daarin dierbare momenten. En ben bepaalde moeilijke of pijnlijke gesprekken expres juist wél aangegaan. Daardoor hebben we alles kunnen zeggen wat er nog te zeggen viel. Mijn vader was voorzitter, producer en fotograaf van de SP en heeft altijd met veel passie gewerkt. Hij drukte me op het hart: doe werk dat je leuk vindt, maar maak je daarnaast ook sterk voor anderen. En op een gegeven moment heb ik het met mijn moeder over rouw gehad en hoe ik daar mee om moest gaan als zij er niet meer was; dat ik er de tijd voor moest nemen en het ruimte moest geven. Op die manier heeft ze me van tevoren min of meer door de pijnlijke periode na haar dood heen gesleept. Heel bijzonder was dat en precies zoals mijn ouders waren; intellectueel, bourgondisch, warm. ➔

Wat ik gedaan heb – echt in het verdriet duiken – doet niet iedereen. Je kunt ook gewoon koffie gaan zitten drinken bij je naaste die ziek is, of uitslapen. Dat heb ik niet gedaan. Ik weet nu hoe belangrijk het is om, ook als iedereen gezond is, wél te praten over de dood, over of je begraven of gecremeerd wil worden en welke muziek er gedraaid mag worden op de uitvaart. Dat is eng, want in onze cultuur gaan we dat soort onderwerpen uit de weg, maar mij heeft het enorm geholpen en gesterkt. Tegelijkertijd snap ik dat dat proces niet voor iedereen is, want niet iedereen kan dat aan. Dat ik dat wel kon, heeft met de ondernemer in mij te maken; als er een probleem is, pak ik dat doelgericht aan.'

Komt een vrouw bij de dokter

'Wat ik destijds totaal niet kon vermoeden, was dat er na de dood van mijn moeder en vlak voor die van mijn vader, nóg een uitdaging op mijn pad zou komen. Je hoopt dat je na zo'n emotionele en heftige periode in je leven rust krijgt, maar daar was geen sprake van. Mijn vriend Jack zag ik tijdens het ziekbed van mijn ouders natuurlijk veel minder dan daarvoor, maar hij wás er wel voor me. Hij hielp me met mijn bedrijf, was mijn steun en toeverlaat en had een goeie band met mijn ouders. Hij is zelfs een van de laatste personen geweest die mijn moeder sprak voor ze stierf. Maar niet lang na haar dood ontdekte ik dat ik totaal ongepland zwanger was. Diezelfde dag is Jack bij me weggegaan.

Al maanden voelde ik me belabberd; ik bleef maar overgeven en hield het daardoor op kantoor bijna niet uit. Ik dacht: dat komt omdat mijn moeder net gestorven is. Leek me logisch. Op een

'De zwangerschapstest ontplofte bijna in mijn hand. Geen twijfel mogelijk: zwanger. Natuurlijk haal je dan nóg een test, de allerduurste'

avond heb ik toch maar een zwangerschapstest gedaan en dat ding ontplofte bijna in mijn hand. Geen twijfel over mogelijk: zwanger. Natuurlijk haal je dan nóg een test, de allerduurste, omdat je het niet kunt geloven. Maar ook die wees uit dat ik in verwachting was. Het was totaal onverwacht, omdat Jack en ik helemaal niet bezig waren met kinderen. Hij had al een zoon uit een eerdere relatie en wilde niet nog meer kinderen. Ook hadden we reden om aan te nemen dat wij niet op natuurlijke wijze een baby zouden kunnen krijgen. Kinderen krijgen speelde in ons leven, kortom, totaal geen rol. Met die test in mijn handen voelde ik me verschrikkelijk eenzaam. Het was de ultieme confrontatie met het feit dat mijn moeder er niet meer was, want ik zou haar absoluut als eerste gebeld hebben. Blijdschap kon ik daardoor niet meteen voelen, hoewel ik wel meteen wist dat het kind welkom was. Wat daar bovenop kwam, was dat ik er diezelfde dag achter kwam dat Jack er al maanden een dubbelleven op nahield. Het ultieme Komt-een-vrouw-bij-de-dokterscenario. Hij is diezelfde avond nog bij zijn minnares ingetrokken.'

Draaikolk van emoties

'Dat Jack me verliet op het moment dat ik hem het meest nodig had, was traumatisch. Mijn moeder was net dood, mijn vader lag op sterven, mijn man liep bij me weg en mijn kind moest nog geboren worden. Ik kan het niet anders omschrijven dan *rock bottom*. Ik sliep niet meer, kreeg paniekaanvallen. Een soort lichamelijke en psychische kortsluiting. Dat mijn ouders zouden sterven, hoe pijnlijk ook, wist ik. Dat is de natuur. Ik kon me erop voorbereiden. Maar het feit dat Jack me dit aandeed, voelde als een trap na, terwijl ik al op mijn kwetsbaarst was.

De feiten ken ik tot op de dag van vandaag niet; hoe lang de affaire gaande was en dat soort dingen. Hij heeft het me nooit verteld. Van de zwangerschap genieten was moeilijk, want met mijn vader ging het slecht. Ik heb hem verteld dat ik zwanger was, maar de rest heb ik hem bespaard. Dat zou hij niet aan hebben gekund, denk ik. Als ik bij hem was vroeg hij: "Als je straks thuiskomt, heeft Jack dan voor je gekookt?" Ja, zei ik dan. Terwijl ik in werkelijkheid thuiskwam in een donker, leeg huis. In de aanloop naar de twintigwekenecho, waarbij je het geslacht van het kindje te horen krijgt, zag ik aan mijn vader dat hij niet lang meer te leven had. Ik herkende de symptomen inmiddels, want had hetzelfde bij mijn moeder zien gebeuren. Toen heb ik een vervroegde echo aangevraagd, zodat hij daar bij kon zijn. Dat moment was typisch voor die periode: aan de ene kant was er grote blijdschap, want ik hoorde dat ik een meisje zou krijgen en ze was helemaal gezond. Maar bij thuiskomst zat de beste vriend van mijn vader op ons te wachten met de begrafenisondernemer; of we het draaiboek even konden doornemen. Op elk geluk volgde ongeluk, wat een draaikolk aan emoties veroorzaakte. De dood en nieuw leven bleken heel dicht bij elkaar te liggen.'

Zelfgekozen familie

'Na het overlijden van mijn vader, in november 2017, heeft het nog een tijd geduurd voor er een soort rust over me kwam. Achteraf realiseer ik me dat ik een week voor de geboorte van Uma pas een beetje ben gaan genieten. Daarvoor was ik puur aan het overleven: de uitvaart regelen, het huis van mijn ouders leeghalen en verkopen, de babykamer verven. De geboorte van Uma heb ik, net als al het andere, alleen gedaan. Mijn tante, die zich heeft opgeworpen als oma en nu mijn steun en toeverlaat is, was nét te laat, omdat ze helemaal uit Brabant moest komen. De kraamtijd was ongelooflijk zwaar, maar ik kon leunen op een goed netwerk: mijn huisarts, een geweldige kraamhulp en mijn verloskundige, die inmiddels een vriendin is geworden. Een kring sterke vrouwen die zich om me heen gesloten heeft; zo voelde dat. Verder kwam hulp vaak uit onverwachte hoek; een buurvrouw die een pan soep voor de deur zette, bijvoorbeeld. (Lachend) Als er iets is wat ik mensen kan meegeven, is het: breng iemand die het zwaar heeft voedsel! Want boodschappen doen en koken is wel het laatste waar je hoofd op zo'n moment naar staat. Uma is inmiddels anderhalf en een ontzettend vrolijke, lieve peuter. Een jaar geleden zijn we van Amsterdam naar Rotterdam verhuisd, waar ik eerder tien jaar gewoond heb en veel mensen ken. Ik wilde een nieuwe start maken, in een ruim huis met een tuin waarin Uma kan spelen. Het is een echt vrouwenhuishouden geworden, een veilige cocon waarin we als gezin van twee heel gelukkig zijn. Ik ben gestopt met mijn bedrijf en ben momenteel freelance pr-consultant in de mode- en kunstwereld. Daarnaast

*Jas, rok, beide Rika,
top The Row via Mytheresa,
oorbellen B1 tal Jewellery,
links: ringen, beide The
Boyscouts, rechts: ringen Soko
via de Bijenkorf*

'Ik mis de oude Eva soms; haar onbevangenheid en naïeve vertrouwen ben ik kwijt'

werk ik aan een boek over rouw en mijn ervaringen daarmee. Met Jack is er weinig contact, maar ik hoop dat hij in de toekomst een grotere rol in het leven van Uma zal hebben. Ik weet immers hoe fijn het is om een lieve vader te hebben; dat gun ik Uma ook.

Ik mis de 'oude' Eva soms; haar onbevangenheid en naïeve vertrouwen in de wereld ben ik kwijt. En natuurlijk zijn er momenten waarop het gemis van mijn ouders en een geliefde me aanvielt. Want Uma's aanwezigheid brengt vrolijkheid en geluk,

maar is ook confronterend. Ik doe alles alleen en niemand kent Uma zoals ik haar ken. Zoals ouders feilloos alle beweginkjes en trekjes van hun kind kennen en daar samen intens van kunnen genieten; dat moet ik missen. Bij elk stapje, lachje en lief woordje zou ik het liefst mijn ouders bellen, maar ja, dat gaat niet. Tijdens de uitvaart van mijn vader heb ik voor mijn acht beste vriendinnen en mezelf een app-groep aangemaakt. Alles wat ik meemaak gooi ik in die groep. Leuke dingen en foto's, maar ook gedachten en zorgen die zich 's nachts aandienen. Het fijne is: er is altijd wel iemand die nog wakker is, dus er komt altijd een lieve reactie of wijs woord terug. Uma en ik mogen dan een belangrijk deel van onze familie kwijt zijn; wij maken onze eigen familie. En dat is heel veel waard. ♣

De naam Jack is gefingeerd.